

Nathalie Lind (V):

I folketingets spørgetid for vel knap tre timer siden havde kulturministeren og jeg anledning til at udveksle synspunkter også om dette lovforslag. Jeg sagde da, at princippet om, at der skal være mulighed for at foretage visitation, ikke skal møde modstand fra vores side. Jeg vil gerne have lov til alligevel at sige, at deri ikke ligger nogen ubetinget tilslutning til, at vi ikke skal have nærmere oplysninger om, hvordan ministeren tænker sig dette gennemført.

Det, som jeg finder – og det gentager jeg fra spørgetiden – ganske urimeligt, er den måde, ministeren forelægger denne sag for folketinget på. Ministeren sagde til mig i forbindelse med mit spørgsmål, at jeg vidste jo nok, at når juraen kom ind i billedet, så kunne det tage sin tid. Det er ikke rigtigt, at det skal være sådan, at når man i november måned 1977 bliver opmærksom på et problem, så har man kun én løsning, og den består i, at ministeren kan bestemme, at det og det skal ske, når vi er kommet cirka et halvt år længere hen. Nu indkalder formanden for folketingets kulturudvalg til eventuel afgivelse af betænkning i dag.

Jeg siger som sagt, at realiteten er jeg enig i, men der kunne måske nok være spørgsmål, jeg gerne ville have belyst, ting, jeg gerne ville have nærmere vurderet og undersøgt. Jeg vil egentlig også godt se de visitationsapparater.

Jeg er meget utilfreds med, at ministeren har ulejligt folketingets finansudvalg med det som en hastesag i juli måned 1977. Finansudvalget har i sommerferien givet bemyndigelse til, at man kunne sætte dette i gang, men først nu får man bragt på det rene, at der skal være en lovhjemmel, og at dette lovforslag nu skal gennemføres og åbenbart helst skal gennemføres næsten uden tid for folketinget til at arbejde med det.

Jeg undrer mig over ministerens holdning i det hele taget til denne sag. Det er, som om man, hver eneste gang vi prikker lidt til den eller prøver at røre ved den, fra kulturministeriets side gør et eller andet, men man gør det ikke helt og fuldt.

Jeg startede i sin tid, i april måned 1977, med at spørge ministeren, hvad han ville gøre for at søge at hindre disse tyverier, som vi vidste foregik. Da lovede ministeren, at han

ville søge det forebyggende arbejde fremmet mest muligt, der skulle komme en samlet indstilling. Så kommer indstillingen til finansudvalget, og deri er det altså omtalt, at man har brug for disse penge, og at man ønsker dette vedtaget nu. Det bliver behandlet, man følger ministeren, men hvad foretager ministeren sig? Ikke nogen ting. Så tager rigsrevisionen, statsrevisorerne, sagen op. Vi afventer nu en vurdering i rigsrevisionens redegørelse, men samtidig sætter ministeren os i den situation, at vi altså skal tage stilling til dette, og det kan jo så kun blive som princip, før vi har den store redegørelse om, hvad der i øvrigt er rimeligt.

Jeg opfatter det sådan, at kulturministeren, ved det tilsagn, han har fået i finansudvalget, og det er jo givet, og der er redegjort nærmest for det hele, allerede har bred tilslutning, sådan må jeg da forstå det, til at man går i gang med en visitationsordning. Jeg skal ikke udtale mig imod denne, men jeg går ud fra som en selvfølge, at det ikke blot er de gæster, der kommer på bibliotekerne, men også de ansatte, dette drejer sig om.

Her taler man om, at der skal være et visitationsanlæg ved ind- og udgangene, og at en given procent af passanterne ved en lampe-markering skal udtages til visitation, bl. a. omfattende taskeeftersyn. Det får man finansudvalgets tilslutning til, og det ansætter man, forstod jeg tidligere på eftermiddagen, 6 mennesker til i efteråret 1977. Jeg synes, det er ret fantastisk, at disse ting i maj måned 1978 ikke er sat i sving endnu, fordi der åbenbart er en juridisk side af sagen, man ikke har klaret op.

Vi er parat til at arbejde, men vi forbeholder os at stille spørgsmål og forbeholder os også at få nærmere belyst, hvordan ministeren tænker sig at disse ordninger skal tilrettelægges. Vi føler ikke, at vi på nogen måde har noget ansvar for at forsinke denne sag, men ministeren må også forstå, at der må gives en vis rimelig tid. Kan ministeren hurtigt klare vores tvivlsspørgsmål op, kan vi også gennemføre lovforslaget hurtigt. Også jeg synes, det er nødvendigt at få en sådan ordning, og jeg er ikke enig med Bibliotekarforbundet, der hævder, at det vil belaste forholdet mellem bibliotekarerne og kunderne på bibliotekerne, at man vover at foreslå en sådan foranstaltning. Ministeren kan sikkert også oplyse os om, hvordan det er med bibli-